

Bet. o. Lovf. om Told- og Skibsafgifterne.

forslaget skulde den fremtidig være 25 Dre. Paa de simpleste Sorter er en saadan Told meget høj, og da det er en Artikel, som vel maa regnes til Luxusartikler, men bruges almindelig, anser Mindretallet det for rigtigt at blive staaende ved den nu bestaaende Told, saa meget mere som Bestatning af den indenlandske Tobaksavl derved kan bortfalde.

At gjøre Forslag om en Værditold fordrister Mindretallet sig ikke til, da det vistnok er forbundet med Vanskelighed at faae den gennemført.

I Genhold til disse Bemærkninger, tillader Mindretallet sig, dels i Forbindelse med Flertallet, dels ene at stille nedenstaaende Vædringer til Lovforslaget. Dersom de vedtages, vil der i Sammenligning med Lovforslaget blive Merindtægt paa forskellige Positioner til et Vælsb af omtrent 200,000 Rd. og Mindreindtægter til et Vælsb af omtrent 1,150,000 Rd.; der vilde altsaa blive en Nedgang af omtrent 950,000 Rd.

Til Flertallets Vædringsforslag til §§ 16—29 og 35—37 har Mindretallet ikke kunnet slutte sig, fordi de i disse Paragrafer indeholdte Bestemmelser have en saadan Betydning for Omsætningsforholdene, at det ikke anser det for rigtigt at udsøndre dem fra Lovgivningsmagtens Omraade.

Et andet Mindretal (Mourier-Petersen) skal bemærke Følgende:

Den Tanke, hvorpaa det fæveliggende Regjeringsudkast hviler, nemlig at man paa Grund af Budgettets gunstige Stilling for Diebliffet vil kunne opgve ca. 750,000 Rd. af Toldindtrædernes Vælsb, har saa meget mere maattet undre mig, som det kun er 2 Aar siden, at en anden Finansminister skildrede vor finansielle Tilstand saaledes, at en Indkomstskat efter hans Mening skulde være nødvendig. Uden at jeg i Øvrigt tiltræder denne Slutning, kan jeg dog paa den anden Side heller ikke slaa mig til No. ved det Haab, at Toldindtræderne, fordi disse i de senere Aar have udstiftet en stadig Stigning, fremdeles vil indflyde saa rigelig, at man kan gjøre sikker Regning paa den samme, end sig paa en endnu større Forsøgelse i Fremtiden af Statsindtægter derigennem. — Jeg tror tværtimod, at man maa være beløvet paa, at der kan indtræde Konjunkturer, som atter ville fremkalde en Nedgang i Toldindtægterne. I alt Fald kan noget Bestemt i saa Henseende ikke forudsiges. Hvad der derimod tør betragtes som en afgjort Sag, der fremdeles vil vedblive at gjøre sig gjældende, er, at Statens Udgifter stadig vore, fordi Pengene tabe i Værdi og alle Forsøghedsartiklerne stige i Pris. — Men det ligger desuden nær at kunne forudsætte med Sikkerhed, at Udgiftssiden paa vort Budget efter-

haanden vil blive betydelig forøget med nye og store Udgifter. Jeg siger herved til de uafviselige Krav, som paa Grund af Tidsforholdene nødvendigvis maa stilles til en Forbedring af vort Forsvarsvæsen og ligeledes til Embedsmændenes Lønning. Til at beskrive disse betydelige Udgifter, hvortil Regjeringen selv allerede har gjort Forslag, kan Staten blandt de regelmæssige Midler, der staa til dens Raadighed, egentlig kun regne paa den Forsøgelse, der muligvis vil kunne fremkomme ved de indirekte Skatters Stigning, thi de direkte Skatter vedblive i det væsentlige uforandrede og faae i Virkeligheden en mindre Værdi, end de nu have, naar Pengene efterhaanden tabe i Værdi.

Naar man under disse Omstændigheder skrider til en betydelig Nedsettelse af Tolden, vil en Underbalance ikke udeblive af Budgettet, og det vil da næppe kunne lade sig gjøre at tage de Toldnedsettelse tilbage, som nu ere givne, thi saaledes som Opinionen en Gang er — om end efter min Mening med Urette — vilde det ikke uden under ganske ekstraordinære Omstændigheder kunne tænkes, at en Forhøielse i Toldindtægterne lod sig opnaa. — Man vil da være nødt til at vække Budgettets Underbalance ved en Indkomstskat, ikke en midlertidig, fremkaldt ved forbigaaende Omstændigheder, som er en helt anden Sag, men en permanent Indkomstskat. En saadan Skat er jeg imidlertid en erklæret Modstander af, og jeg tror ogsaa at turde sige, at Udvalgets Flertal heri er enigt med mig. — Jeg skal imidlertid ikke nærmere indlade mig paa de Grunde, hvorfor jeg anser den permanente Indkomstskat for en farlig og skadelig Skat for vort Land; men kun tilføie, at de, som ere enige med mig i denne Anskuelse, ikke heller bør indlade sig paa en Vej, der efter min Mening nødvendigvis vil føre os til en Indkomstskat.

Jor saa vidt man stundom hører den Anskuelse gjøre sig gjældende, at det finansielle Hensyn maa vige for Humanitetshensynet, og at Tolden er en uretfærdig Beskatningsmaade, som hviler uforholdsmæssig tungt paa de lavere Samfundsklasser, og hvori man af den Grund maa søge den størst mulige Lettelse, kan jeg heller ikke paa nogen Maade anerkjende Rigtigheden af dette Raisonnement. Jeg tror, at det beror paa en Misforstaaelse at man ved en Nedsettelse af Tolden vil kunne yde den mindre velhavende Del af Befolkningen nogen væsentlig Hjælp.

Flertallet er ogsaa enigt heri og hævder i sine Udtalelser de indirekte Skatters store Fortrin fremfor enhver anden Slags Beskatning. Jeg tror ogsaa ligesom Udvalgets Flertal, at det maa indrømmes, at Tolden hertilands paa de vigtigste Forsøghedsartikler, som jo især har Betydning for den mindre velhavende Befolkning, ingenlunde kan siges at være høj eller trykkende, og jo mindre